Деца не могу да поднесу ни једну реч а камо ли да поднесу по који ударац. Немају поштовања, него су егоисти и нервозни. Злоупотребљавају слободу. Дете каже својим родитељима: „Пријавићу вас полицији“. Недавно је дете, које има петнаест година и које је направило велики прекршај, када га је отац ошамарио, написало тужбу и тужило оца суду. А отац на суђењу каже. „Неправедно ми судите, јер да га нисам тада ошамарио, затворили би моје Дете у затвор. Тада не бисте патили ви, него бих ја патио“. Приђе дечаку, удари му два шамара и рече: „Због ова два шамара ме осудите, а не за онај. Сада ме ставите у затвор, јер сам га ни због чега ударио“,

Желим да кажем, докле су стигла деца. На овај начин данас размишљају. Некада су нас родитељи грдили, ударали нам шамаре, али нам није дошла никаква зла помисао. Примали смо и батине као миловање, а да се и не супротстављамо и да не испитујемо да ли смо погрешили много или мало. Веровали смо да су и батине за наше добро. Знали смо да нас родитељи воле и када нас милују и када нас љубе и када нас ошамаре. Јер и шамар и миловање и пољубац родитељски, све - како би се рекло - је из љубави. Кад родитељи ударе своју децу, срце им уздрхти. А дете, када добије шамар, заболи га образ. Већи је бол у срцу родитеља, од бола на образу. Мајка, шта год да ради деци, било да их кажњава или да их бије или да их милује, све то чини из љубави, и све то долази из истог материнског срца. Када, међутим, деца то не разумеју и када говоре бестидно; супротстављају се и тврдоглаве, тада изгоне из себе. благодат Божију, и тада подлежу одговарајућим демонским утицајима.

старац Пајсије Светогорац

Немарност у молитви, уздржању и добром ћутању изазива распаљивање плоти.

Блудна страст се јавља у човеку и од преједања, од многоглагољивости, превеликог спавања, од гордости и самовеличања, када неко мисли за себе да је бољи од других, да побожно служи Богу, да проводи целомудрен живот, када осуђује друге и сматра их за грешне.

Сладострасних жеља према било коме се треба плашити као огња пакленог. Треба бежати од оних према којима осећаш страст и не разговарати с њима, и такође се бојати нечијих, али п својих сопствених страсних наслада. Сваку мисао о овоме треба терати од себе у самом корену као ђаволски пород, као смртоносни змијски отров који, ширећи се по целом телу човека, умртвљује и тело и душу. Ко се не чува од овог греха, спрема себи пропаст.

Они који су склони греху сладострашћа бивају често саосећајни, нежни и лаки на сузу, али све је то демонско дејство да би се преваром чула још дубље потопили несрећници. Непријатељ им такође сугерише претерано уздање у милост Божју. Господ је заиста милостив, али је и праведан.

Нечастан и страстан човек има и ствари заражене страстима; немој их додиривати, не користи их.

Онај који нехотице бива увучен у грех сладострашћа мора да зна о себи то да га поседује други грех који претходи овоме и коме он добровољно служи и преко њега запада и у друге грехове у које не би хтео да западне.

старац Сава Псковско-Печерски

Манастир Подмаине, Будва – Успење Пресвете Богородице.
Са благословом игумана јеромонаха Рафаила.

ПЕТА НЕДЕЉА ЧАСНОГА ПОСТА

ГЛУВНА

претпразништво Благовести
преп. Марија Египатска
преп. Захарија

Мк. 10, 32 - 45, зч. 47; Лк. 7, 36 - 50, зч. 33.

архимандрит Рафаил (Карелин)

О ОСАМ СТРАСТИ

изговорена на недељу Марије Египатске

Туга је страст која долази одмах после гнева и среброљубља. Постоји два вида туге. Једна од њих је покајна туга, туга због свог греха, али она је испуњена надом. Свети Оци је називају радостотворном тугом. Друга врста туге је она световна. То је нека врста смрти пре смрти. Туга се појављује због човекове претеране везаности за оно што је земаљско. Он од овог живота тражи оно што му он не може пружити, тражи срећу. Али све што покуша да уради пред његовим очима се свакодневно руши као кула од карата и привид среће исчезава попут сенке. Такав човек тражи постојаност, али овде се све мења, све тече попут бујице, сурвава се у провалију и нестаје у незаситој чељусти смрти. Човек тражи мира и спокојства, али свуда око њега владају неред и расуло. Он као да се стално налази у некаквом побеснелом мору. Не може да се ослони чак ни на пријатеље и у њима стално види неверство и егоизам. Он кује планове, али наилази на безбројне препреке. Неиспуњене жеље враћају му се као бумеранг. И као што валови ударе о обалу и истог тренутка поново појуре ка мору, тако се и његове жеље, али сад већ с тугом помешане, поново враћају у његову душу.

Дакле, браћо и сестре, да бисмо победили демона туге, треба да победимо склоност према овом свету, према свему што је земаљско и видљиво. Свети Оци пишу: “Ко победи похлепу победио је тугу”. Они кажу да

email: manastirmaine@gmail.com
prezentacija: www.podmaine.weebly.com

демон униниија и туге понекад без икаквог разлога потајно прилази човеку, допузи до њега као змија и опече му душу својим отровним дахом и испуни горчином сваки и најскривенији кутак његовог срца.

Туга прелази у још окрутнију и жешћу страст, а то је униније. Човек који је побеђен унинијем личи на рањену прогоњену звер која више ниодкуда не очекује спасење. Униније је одбацивање помоћи Божије и мржња према људима. Човеку се за време униније цео његов живот чини попут некакве пусте шале. Он има осећај као да је доспео у некакву мрачну јаму из које нема излаза. Цео свет му личи на огромни бездушни механизам спреман да га здроби као некакво ништавно зрнце прашине. У свему што га окружује види страшни хаос, а не премудрост и вољу Божију. Врхунац униније су очајање и богоборство јер човек тада одбацује промисао Божији о себи. Свети Оци кажу да човек за време униније треба гласно и разговетно да изговара Исусову молитву или да поје псалме, јер псалми имају скривену силу да терају духове таме. Човек склон унинију треба да исповеди све своје грехе, почев од детињства. Послушност је најјаче средство које човеку омогућава да победи и искорени униније. Свети Оци кажу да послушник не зна за униније и да је увек радостан.

протојереј Александар Шаргунов

ЗАШТО СЕ БОГОРОДИЦА НЕ ЗАУЗИМА ЗА НАС?

Много је несрећа данас у нашем отачаству, а опасније од свега је униније које је захватило многе. Униније је од тога - што нема никакве видљиве наде. Они лажни пророци који су нам говорили да све иде добро и да је свуда процват, данас су умукли. Они не могу да не признају да наступа потпуни крах. Међутим и даље настављају да граде нове економске програме у земљи опљачканој иностраним и домаћим лупежима.

А Црква данас сведочи да никакви трудови не помажу, зато што Бог не помаже. И пресвета Богородица не заузима се за нашу земљу, зато што равнодушно и спокојно прихватамо програм сатанског развраћивања наше деце. И немамо се чему надати, док ово траје.

Када је отворена дечија проституција и наркоманија, то нас очекује још страшније, мада шта још може бити страшније од овога? Док школа, штампа и телевизија предају душу нашег народа свему нискоме, прљавоме и срамноме, уместо да му по дугу свог служења откривају високо, ако не и свето - нема никакве наде на препород, а тиме ни на економски бољитак.

Шта се дешава са нашом децом? Деца сметају одраслима да живе а деца се и убијају пре него што дођу на свет. Како да се овога не сетимо на дан рођења Богородичиног! Но, деца сметају и када се роде. Колико је само беспризорних (по službеној статистици њих је неколико милиона) и како је страшно развраћивање деце! Њих неколико милиона не иду у школу. Но, ако буде прихваћен програм „сексуално просвећивање“, обука у науци разврата, то ће једина проповед са којом Црква треба да иступа, бити не дајте децу у школу. Јер каква је корист човеку, ако све сазна на свету и читав свет задобије, а души својој науди (Мт. 16, 26)?

Као на одбрану отачаства од опасности - страшнијој од оне која је претила на Куликовом пољу - призива Црква да сви устану против развраћивања. Кукавице и издајници су они који равнодушно посматрају на оно што се данас догађа са нашом децом и са душом нашег народа. Да, уистину, наши непријатељи не желе никаквих милијарди, само да не допусте препород Русије. Они и не жале никакве милијарде, само да посеју свуда сатанско развраћивање.

Памтимо, да борећи се са развраћивањем, ми се боримо против самога сатане који данас иступа отворено. На небу је невидљива борба Анђела који војују за нас против нечистих сила - у време када се ми боримо на земљи. Сваки на своме месту и сви заједно против сатанског насиља а за наше отачаство.

А Мајку Божију ћемо молити за најглавнији дар, данас најнеопходнији од свих - дар храбрости. Она нам говори да се храброст даје оној души која је испуњена чистотом и смирењем, и која љуби Господа. Где је грех и развраћивање, тамо је униније и немоћ. Одбацимо сваку малодушност и самооправдавање, у светли дан Рождества Богородичиног, пожуримо у заштиту нашег отачаства, укрепљујући једни друге, уздајући се у милост Божију, на покров Пречисте, Која је некада на дан Својег рођења, подарила тако диван дар Русији - поље Куликовско са победом, окренутој и ка нашим данима. Докле су стигла данашња деца!

архимандрит Јован Крестјанкин

ПОКАЈАЊЕ

У рај је први ушао разборити разбојник. Њему је за покајање требало сасвим мало времена - један предсмртни вапај: „Помени ме, Господе, у Царству Своме!“

Дубину његовог покајања не можемо ни да измеримо: она је пресекла небеса, све до рајских двери, и за разбојника постала лествица која га је одвела у Царство небеско, из дубине пакла - у рај.

Познајемо и житије Марије Египћанке. Њој је седамнаест година крајње грешног живота забрањивало чак и да уђе у храм.

Међутим, сила њеног покајања учинила је да се приклони ка животворном дрвету Крста, а четрдесет осам година подвига покајничког живота учинило ју је светитељком.

Довољни су Вам ови примери. Пут ка олтару може да Вам открије само дубока свест о свом паду и покајнички живот. А када? Господ ће Вас о томе известити.

Ви, наравно, још нисте сигурни да Вам је опроштено и треба да живите полазећи од тога.

Покајнички труд је истовремено и тежак и лаган: лаган је због очекивања будуће награде, а тежак због насртаја демонских сила, јер се ове грчевито држе за трудољубивога, који жели спасење.